

РЕШЕНИЕ

№ 102

гр. Благоевград, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Надя Узунова

Членове: Гюлфие Яхова

Милена Каменова

при участието на секретаря Анастасия Фотева
като разгледа докладваното от Надя Узунова Въззивно гражданско дело № 20231200501170 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Б. К. Н., подадена чрез пълномощника ѝ адв. Г. Ц. против Решение №211/27.07.2023 г. по гр.д. №768/22 г. по описа на РС- С., в частта, в която е признато за установено, че дължи на „П.И.Б.“ АД сумата от 5 515, 96 евро, представляваща главница по договор за банков кредит № *от 03.11.2011.

Жалбоподателя сочи, че решението в атакуваната част е незаконосъобразно. РС не е дал отговор на направените от него възражения по отношение на началната дата на предсрочната изискуемост на кредита и на възражението му за изтекла в полза на ответника погасителна давност. Според **него спорен е въпроса** кога е настъпила предсрочната изискуемост на кредита, с оглед преценката за спазване на 6 месечния срок по чл. 147 ал. 1, изр. 1 ЗЗД. Счита че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение този срок е бил изтекъл, което води до погасяване както на правото на иск на ищеца, така и на самото субективно право на последния срещу поръчителя

Според него не е необходимо да настъпи падежът и на последната

погасителна вноски т.е. не е необходимо целият дълг да е станал изискуем, за да тече шестмесечния преклузивен срок по чл. 1447, ал. 1 ГПК. Твърди, че шестмесечния срок тече за всяка отделна вноска след настъпване на изискуемостта ѝ.

Сочи, че давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Счита, че цялото вземане е станало изискуемо след забава в плащането за срок по-дълъг от 150 календарни дни, считано от изискуемостта на конкретно задължение. Следователно кредитът е станал изискуем изцяло и се отнася в просрочия от когато до подаване на заявлението е изтекла петгодишната давност. Моли решението в атакуваната част да се отмени и се постанови отхвърляне на иска. Претендира разноски.

Въззиваемият в депозирания отговор по жалбата изразява становище за нейната неоснователност. Счита, че срокът по чл. 147, ал. 1 ЗЗД при разсрочено изпълнение на задължението, ако се приеме, че започва да тече от датата на падежа на всяка вноска, то това би противоречало на основните правила за отговорността на поръчителя, визирани в чл. 139, изр. 1, чл. 140 и чл. 141, ал. 1 ЗЗД

В случая се касае за разсрочено изпълнение на главницата по кредита, за което страните са се съгласили. Уговорката за връщане на части не го превръща в договор за периодични платежи, а е уговорка за изпълнение на задължението на части. Това становище съответства на разясненията от ТР 3/18.5.2012 г. на ОСГТК на ВКС, според което по договора за кредит задължението на никоя от страните не е повтарящо се. Затова е приложима общата 5 годишна давност по чл. 110 ЗЗД, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита, а не кратката 3 годишна давност по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, изчислена от датата на падежа на отделните погасителни вноски. В подкрепа на тезата цитира и ТР от 21.1.2022 г. по т.д. № 5/2019 г. По отношение на предсрочната изискуемост на кредита, изрично сочи, че не намира опора в закона тезата на насрещната страна, като банката не се позовава на такава предсрочна изискуемост. Моли съдът да обсъди в мотивите и несъгласието им с неспазването на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПКр. Моли решението в атакуваната част да се потвърди.

БлОС счита жалбата за допустима - подадена е от лице с правен интерес, срещу подлежащ на атакуване съдебен акт, в предвидения в закона

срок.

С решението в атакуваната му част е признато за установено по отношение на Б. К. Н., че дължи на „П.И.Б.“ АД сумата от 5 515, 96 евро, представляваща дължима главница по договор за банков кредит № * от 03.11.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата от 24.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за което е издадена заповед № 588 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК, на 25.11.2021 г. по частно гражданско дело № 1667/ 2021 година по описа на РС-П..

Решението е валидно и допустимо.

За преценка доводите в жалбата, по които въззивната инстанция дължи произнасяне съобразно чл. 269, изр. 2 от ГПК, съдът съобрази следното:

Страните не спорят по приетите за установени от първоинстанционния съд факти, а именно:

На 03.11.2011 год. в гр. П. е сключен договор за банков кредит № * между „П.И.Б.“ АД като кредитодател и Е. Б. А. и Т. К. А., като кредитополучатели, въз основа на който банката им е предоставила кредит в размер на 5 600 евро.

Не се спори, че с т. 12 от договора е уговорено, че за обезпечаване на вземанията на банката по предоставеният кредит, банката приема поръчителството на Б. К. Н., съгласно договор за поръчителство, неразделна част на настоящия договор, както и че на 03.11.2011 год. „ПИБ“ АД, като кредитор и ответницата Б. Н., като поръчител се сключва договор за поръчителство. По силата на раздел I, т.1 от договора, Н. се задължила пред банката да отговаря за изпълнение на задълженията на Е.А. и Т.А. за главница, лихви, такси, комисионни и разноски, произтичащи от отпуснат на кредитополучателите кредит в размер на 5 600 евро, съгласно договор за банков кредит № * Според раздел II, т. 4 от договора, задълженията на поръчителя по този договор стават изискуеми съгласно условията на договора, при които кредитополучателите са се задължили.

Не се спори, че на 01.11.2021 год. е изтекъл срокът за погасяване на кредита, както и че на 24.11.2021 г. „П.И.Б.“ АД е подала заявление пред Районен съд - П. за издаване по реда на чл. 417 от ГПК на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист срещу Е.Б.А., Т.К.А. и Б. К. Н. за

солидарно заплащане на суми по договора, измежду които е и сумата от 5 515, 96 евро, представляваща просрочена главница, по което заявление на ПИБ, АД е образувано ч. гр.д.№ 1667/ 2021 година и за която сума е издадена заповед за незабавно изпълнение № 588/25.11.2021 г.

По изслушаното по делото експертно заключение е видно, че непогасената главница по договора към датата на образуване на заповедното производство възлиза точно на претендираната от ПИБ, АД сума от 5 515, 96 евро, поради което искът за установяване дължимостта на главницата по отношение на поръчителя е уважен.

Видно от решението е, че по направените от ответницата възражения с отговора на исковата молба за недължимост на вземането, поради погасяването му по давност, както и че е погасено правото на ищеца да предяви иск за него, предвид изтичането на шестмесечния срок по чл.147, ал. 1, изр. 2 от ЗЗД, първоинстанционният съд не е взел отношение.

Невземането на отношение към възраженията не води до основателност на жалбата предвид следното:

С Тълкувателно решение № 5/21.1.22 г. на ВКС по т.д. 5/2019г. на ОСГТК е прието, че при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, шестмесечният срок по 147, ал. 1 от ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост.

От посоченото следва, че шестмесечния срок не тече от падежа на всяка отделна вноска. Следователно от изтичането срокът за погасяване на кредита на 01.11.2021 год. до подаване след 23 дни на 24.11.2021 пред Районен съд - П. на заявление за издаване по реда на чл. 417 от ГПК на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист спрямо кедитополучателите и спрямо ответницата като поръчител по договора, е спазен визирания 6 месечен срок в чл. 147, ал. 1, изр. 2 ЗЗД за предявяване на иска.

От изтичането срокът за погасяване на кредита на 01.11.2021 год. до подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК пред РС-П. на 24.11.21 г. петгодишната давност визирана в чл. 110 от ЗЗД не е изтекла./вж. опр. 161/23.3.22 г. на ВКС по т.д. 1271/2019 г., 2 т.о. и др./

Обосноваването на възраженията за давност с автоматичната възможност договорът да се е превърнал в предсрочно изискуем не намира опора нито в закона, нито в непротиворечивата по въпроса съдебна практика. В нея се приема, че предсрочната изискуемост настъпва при наличието на уговорените от страните предпоставки и изричното уведомяване на длъжника от страна кредитора. Длъжниците не са уведомявани за обявяване на кредита за предсрочно изискуем.

ПИБ, АД не се позовава на такъв факт – настъпване на предсрочна изискуемост на кредита, нито се доказват факти, от които да се изведе извод за настъпила предсрочна изискуемост на кредита.

Въззивния съд не се произнася по направеното от въззиваемия искане съдът да обсъди в мотивите несъгласието му с приетото от РС за неспазване на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПКр., тъй като то няма значение за предмета на въззивното производство, за дължимостта или не на главницата.

Поради несъстоятелност на доводите в жалбата и установяване на предявения размер на неплатената главница по договора за кредит, по който жалбоподателката е поръчител, БлОС потвърждава решението в атакуваната му част.

На банката предвид неоснователност на жалбата, жалбоподателката на основание чл. 78, ал.8 от ГПК дължи сумата за възнаграждение за юрисконсулт, което съдът определя на основание чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ в размер на 100 лв.

Водим от изложеното и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, БлОС

РЕШИ:

Потвърждава Решение №211/27.07.2023 г. по гр.д.№768/22 г. по описа на РС- С., в атакуваната част, с която е признато за установено по отношение на Б. К. Н., че дължи на „П.И.Б.“ АД сумата от 5 515,96 евро, представляваща дължима главница по договор за банков кредит № * от 03.11.2011 г., ведно със законната лихва върху нея от 24.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за която е издадена заповед № 588 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК, на 25.11.2021 г. по частно гражданско дело № 1667/ 2021 година по описа на РС-П..

ОСЪЖДА Б. К. Н. с ЕГН *, да заплати на „П.И.Б.“ АД с ЕИК*, сумата от 100 лв. направените разноси за настоящата инстанция дело.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок, от връчване на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____